

Dítě narozené v horách

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Třicetiletá válka patří k nejsmutnějším obdobím našeho národa. Nejhůře bylo, když na naše území vpadla švédská vojska. Lidé před nimi prchali a schovávali se, jak mohli. Paní Anna Tanneiserová ze Zlatých Hor čekala každým dnem narození dítěte. I ona prchala před vojáky, ze kterých šel strach. Zpočátku šla v hloučku lidí, ale najednou poznala, že je sama. Co mám dělat, uvažovala a vroucně se modlila o pomoc k Panně Marii. Vojsko už zaplavovalo údolí a bylo slyšet bolestné volání těch, kteří nestačili prchnout. Pokřik vojáků byl děsivý.

Musím před nimi utéct. Nesmí mě dopadnout, povzbuzovala žena sama sebe a hladila své břicho, kde se chystalo dítětko k porodu. Tady v údolí zůstat nemohu, jediné v horách je bezpečno. Ale copak mohu porodit dítě někde v lese? Panno Maria, ty můžeš vyprosit všechno. Zachraň mě i mé dítě. Moc tě o to prosím. Tebe vzývám,

v tebe důvěřuji. Ty mi můžeš pomoci. Víím, že nás oba nenecháš zahynout.

Žena po upřímné modlitbě vzhledla k hoře Gottesgabe, česky Boží dar. Ano, věřím, že tam mě Bůh obdaruje dítětkem, tam s ním budu v bezpečí.

Paní Anna už neváhala. Začala stoupat na horu, kde bude pod ochranou Matky Boží v bezpečí. Každý krok ji bolel, těžce popadala dech. Ale nevzdala se a šťastně dorazila do poloviny hory, kde bylo kus rovného terénu. Zde porodila chlapečka Martina. Ošetrila ho, jak mohla. Rychle ho zabalila do oblečení, které si stačila vzít s sebou. Stále se přitom modlila a věřila, že s Pannou Marií dítě i ona přežijí. Vojsko odtáhlo, žena s dítětem se mohla vrátit domů. Ona i ostatní lidé žili z toho, co se jim podařilo před vojáky ukrýt až do nové úrody. Z Martina vyrostl statný a dobrý muž, který byl váženým občanem i městským radním ve Zlatých Horách.

Na poděkování i na památku podivuhodné záchraně ženy s dítětem byl na místě

porodu umístěn krásný obraz Matky Boží s dítětem. Obraz začal přitahovat zástupy poutníků svým zvláštním kouzlem i vyslyšením a uzdravením z různých nemocí. Byl tu vybudován kostel s areálem pro poutníky. Putovalo jich sem velké množství. V padesátých letech minulého století to vadilo komunistům, kteří u nás tehdy vládli. Poutě zakázali a řízeně zchátralý kostel srovnali se zemí. Jakmile u nás v roce 1989 nastala svoboda, věřící poutní areál znovu vybudovali v nádherné podobě. Jezdí sem i dnes mnoho poutníků, kteří se zde společně modlí na Pannu Marii Pomocnou. A poněvadž tu byl kdysi zachráněn život narozeného Martina, je toto místo zasvěceno Panně Marii Ochránkyni počatého života. A tak se tu modlí budoucí maminky, aby šťastně porodily. Svěřují se přítom Panně Marii tak, jak důvěřovala v pomoc Matky Boží paní Anna před téměř čtyřmi sty lety.

Ilustrace: Jiří Vančura

Nic necítím

Když k Bohu nic necítím, co mám dělat?
FILIP, 13 LET

Milý Filipe, děkuji za Tvou otázku, která míří k něčemu velmi podstatnému.

Pán Ježíš říká, že všechna přikázání (tj. rady, které člověku ukazují cestu k naplněnému životu), spočívají v jediném a největším přikázání: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání.“ Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ (srov. Mt 22, 36–39).

Můžeme mít dojem, že s láskou se po nás žádá citová náklonnost. Pociť se ale nedá vynutit příkazem. City jsou Bohem stvořené, dobré a potřebné a k dokonalé lásce patří, nejsou však jejím základem ani stálým projevem. Emoce je něčím prchavým, vyvolatelným, manipulovatelným. A k podstatě lásky patří naopak věrnost, vytrvalost a svoboda!

Slovo „srdce“ označuje v Bibli střed lidské osoby, místo v hloubi nitra, kde činíme naše osobní svobodná rozhodnutí. Milovat „celým srdcem“ znamená především chtít dobro druhého. Když Pán přikazuje milovat celým srdcem, nemyslí tím cit, ale roz-

hodnutí žít s Bohem, hledat a konat, co se jemu líbí, i když „nic necítíme“. Kdybychom prokazovali lásku jen tehdy, pokud z toho máme příjemný pocit, byl by to sebestředný obchod, nikoli láska.

V prvním listu Janově čteme: „Kdo zachovává Ježíšovo slovo (přikázání), v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.“ (1Jan 2, 5).

Slyšel jsem, že v jakési soutěži o nejsilnější vyjádření lásky zvítězila věta manžela, který ve dvě hodiny ráno, když dítě popáté začalo plakat, řekl manželce: „Miláčku lež, já vstanu.“ Více než o emoci šlo asi v tu chvíli o sílu vůle, s níž naplnil muž svůj manželský slib věrnosti, nést s manželkou všechno dobré i zlé. Takový skutek právě lásky pak v manželce vyvolal jistě silnou emoci vděčnosti, jejíž projev zpětně potěšil i manžela.

Co tedy dělat, aby náš vztah s Bohem nebyl naší vinou chladný?

U Boha, který je duchovně podstaty, takže není přímo vnímatelný smysly, nemůžeme očekávat, že v nás vzbudí city stejně, jako třeba pohled na krásnou dívku. Na

rozdíl od ní je on ale zase dokonalou Láskou a může nás zaujmout vším, co pro nás koná – v tom občas zakoušíme, jaký je a jak nás miluje. Existují vzácné momenty hluboké zkušenosti s Boží láskou, které mohou být intenzivnější než lidská zamilovanost.

Abychom však Boží lásku zachytili, potřebujeme si na ni vycvičit vnímavost. Třeba se každý večer zastavit, ztišit, ohlédnout se zpět a hledat v uplynulém dni „Boží momenty“. Mohou to být milá setkání, rozhovory nebo jen v letmý úsměv druhého, skutek lásky, krása přírody, člověka, vztahu, společenství... Zvláště silnými projevy Boží lásky k nám jsou pak svátosti, adorace a Boží slovo. Návod k večernímu ohlédnutí najdeš např. v aplikaci: ingaciánský examen.

Přeji Ti nakonec, abys našel někoho, s kým budeš moci tuto svou otázku osobně sdílet. Nedej se odradit od vztahu s Bohem tím, že nic necítíš. Naopak, Tvá víra může mít v takových chvílích největší hodnotu!

OTEC JIŘÍ SMOLEK,
Křížovka Příchovice

Ilustrace: Nuthawut

Za tu MINUTU můžu já

OTEC JIŘÍ BARHOŇ

Po Pelém a Bobby Charltonovi odešel letos (7. ledna 2024) do fotbalového nebe ve věku 78 let další legendární fotbalista a mistr světa Franz Beckenbauer z Německa. Byl to elegantně a precizně hrající stoper s přesnou přihrávkou, který dovedl nejen bránit, ale také zaútočit a zakončit. Častokrát přenesl během pár vteřin těžší hry tak, že vyvezl míč od své brány s jednou klíčovou či narážkou až na druhou polovinu hřiště. Díky němu se zrodilo pro hráče na stejném postu dneska už polozapomenuté označení „libero“. Tomu polozapomenutí se nelze divit, protože tak dokonale, jak tuhle roli zvládal on, nikdo jiný po něm to už nedokázal. Co všechno na hřišti jako hráč a pak i jako trenér dokázal, přesahuje mnohonásobně článek na jednu stránku našeho časopisu. Kdo chce, snadno si to zjistí, když jen trochu zapátrá v internetu.

Starší fotbaloví fanoušci ani moc pátrat nemusí, protože Kaisera (císaře) Franze, jak mu nejen v Německu říkali, si dobře pamatují a nemohou na něj jen tak zapomenout. Platí to i fanoušcích našich, kteří si dodnes vybavují památný finálový zápas na Mistrovství Evropy v Bělehradě v roce 1976 mezi Československem a Německem (Německou spolkovou republikou). Naši ho tam tenkrát vyhráli nezapomenutelnou Panenkovou penaltou při penaltovém rozstřelu, když v normální hrací době i po prodloužení byl výsledek nerozhodný. I v tomto zápase hrál na německé straně jako kapitán svého týmu Franz Beckenbauer, a hrál výborně, jak dosvědčuje dochovaný záznam tohoto utkání. Bylo to tedy utkání, ve kterém jeho mančaft prohrál, což se stávalo dosti výjimečně. Němečtí fotbalisté tehdy totiž vyhrávali úplně všechno – byli mistry Evropy z roku 1972 a mistry světa z roku 1974, Beckenbauer byl už tam jejich kapitánem. Stejně tak Beckenbauerův klubový tým Bayern Mnichov válcoval vše, co se mu postavilo do cesty – třikrát za sebou vyhrál v letech 1974 - 1976 Pohár mistrů evropských zemí, což byla obdoba dnešní Champions League.

Přesto stojí za to si zmíněný bělehradský zápas, ve kterém byli naši fotbalisté outsideri, a Franze

Beckenbauera v něm připomenout. Alespoň jeden moment, byť v něm se Franz míče ani nedotkl.

Těsně předtím, než Antonín Panenka poslal svůj „dloubák“ do sítě německého brankáře Seppa Maiera, kopal za Němce penaltu Uli Hoeness. Jak známo, nedal ji, razantní střelou přestřelil branku našeho brankáře Ivo Viktora. Němci dnes s nadsázkou říkají, že ten míč se hledá ještě doteď po celém Bělehradě. Tenkrát jim ale moc do smíchu nebylo, Uli Hoenessovi nemohli přijít na jméno, vždyť kvůli němu prohráli a další titul mistrů Evropy. A právě v tu chvíli přišel za nešťastným Hoenessem Beckenbauer a řekl mu, ať si z toho nic nedělá. Když se pak k tomuto momentu vrátil později, rozkryl, jak to tenkrát bylo:

„Za tu minutu můžu já. Uli na tu desítku jít nechtěl, viděl jsem mu to na očích, ostatním exekutorům se také moc nechtělo. Ale přemluvil jsem ho k tomu jako kapitán. On sebral všechnu svou odvahu a šel. Za to si zaslouží největší respekt a myslím, že jeho ochota váží víc než to, že v Bělehradě ještě dnes hledají míč.“

A já si myslím, že za tahle slova si Beckenbauer zaslouží nemenší úctu a respekt než za ocenění, která získal.

Ve svém životě plném fotbalu hledal i to, co je více sport. Pomohl mu v tom jeho krajan, papež Benedikt XVI., se kterým se setkal v roce 2005 a o kterém pověděl:

„Setkání s papežem mě navrátilo k náboženství. Jsem věřícím křesťanem, který se nyní více modlí a bere si sebou na všechny cesty papežův obrázek.“

Mně Franze Beckenbauera připomíná také fotografie na sekretáři v pokoji, kterou mi daroval František Plass (zemřel předloni), známý plzeňský fotbalista z druhé poloviny minulého století, který si v roce 1971 dvakrát proti Beckenbauerovi zahrál. Na fotce jsou oba dva jako kapitáni svých týmů, vyměňující si klubové vlaječky a kytyce před začátkem zápasu (Škoda Plzeň vs. Bayern Mnichov). Pro Plassa byl Beckenbauer velkým vzorem.

Přeji všem klukům, kteří hrají fotbal, aby si podobné vzory vybírali také.

Ilustrace: Helena Filčíková